

rende Bøndergøds kunde sælges. Jeg har rigtignok hidtil troet, ligesom jeg ogsaa troer, at de øvrige Medlemmer af Udvalgets Mindretal ere af denne Mening, at Ministeriet, ved at fastsætte Minimum, allerede havde en saa væsentlig Indflydelse paa Sagens Afgjørelse, at slige Bestyrere ikke let uden Ministeriets Samtykke eller mod dets Formening kunde skrive til Salg ved at fastsætte saadanne Vilkaar, som Ministeriet fandt uhensigtsmæssige. Men det kan vistnok afhjælpes ved en Redactionsforandring, da jeg ikke troer, at der er nogen egentlig Meningsforskjel i saa Henseende. Med Hensyn til § 5 skal jeg endnu kun tilføje, at, naar den høitærede Justitsminister har fundet, at den Redaction, som den ærede Landsstingsmand for Ringkjøbing (Schulin) har foreslaaet, kunde være fyldestgjørende, da vil der vist heller ikke fra Udvalgets Side findes nogen særdeles Betænkelighed derved. Men jeg kan ikke nægte, at det synes mig, at Sagen staaer renere og klarere, naar man lader begge Veie staae aabne, baade Lovgivningsveien og Bevillingsveien, for dem, der skulle skrive til Afhændelse. Det er det, der bestandigt har været Udvalgets Hovedtanke, at man ved Siden af Bevillingsveien, som nu staaer aaben, ogsaa tillige vilde aabne en lovhjemlet Ret for Bestydere og Bestyrere til at skrive til Salg. Det har ikke været Hensigten at spærre nogen af disse Veie, og det synes mig, at selv den Redaction, som den nævnte Landsstingsmand har foreslaaet, dog synes at tyde paa en Indskrænkning i Bevillingsmyndigheden, da det kun skulde være under særegne Omstændigheder, at den skulde kunne benyttes. Jeg troer ikke, at jeg behøver at tilføje yderligere Bemærkninger angaaende denne allerede temmelig langt udspondne Sag. Jeg troer, at Enhver kan gjøre sig det klart, hvorledes han vil komme til at stemme, deels over det, der er overeensstemmende med Hensigtens Opnaaelse, og deels over det, der har mødt en saa bestemt Modstand fra Regeringens Side, at man maaske kunde frygte for, at Loven slet ikke vilde komme ud, dersom det vedtoges (Al!). Det er sagt af den høitærede Justitsminister, at, dersom Forslaget under 22de Afstemningspunct gik igjennem, da vilde det være meget betænkeligt, og deraf ud-

drager jeg den Slutning, at det kan være meget tvivlsomt, om Loven vil komme ud, naar Forslaget gaaer igjennem. Jeg mener nu, at Enhver kan gjøre sig det klart, hvilken Stilling Sagen vil faae. Jeg skal kun med Hensyn til Udvalgets Stilling tillade mig endnu at bemærke, at der vistnok er foretaget ikke saa og ikke uvæsentlige Ændringer i Forslaget, som det oprindeligt blev forelagt. Der er i § 1 gjort en i formel Henseende væsentlig Forandring, uagtet jeg tilstaaer, at jeg troer, at den vil ikke have nogen stor reel Virkning. Der er med Hensyn til Commissionsens Indførelse ogsaa truffet en Bestemmelse, som med Grund kan antages at vilde have en standfende Virkning paa Sagens Fremme. ad den Veie, Udfastet gaaer ud paa, og, skulde der nu fremdeles i Bevillingsretten skee en væsentlig Indskrænkning, vilde det let stille sig saaledes, at Forslagsstillerne kunde komme til at troe, at man paa den Veie, man har søgt at fremme Sagen, vilde komme til at standse Sagens Fremgang, og dette kunde altsaa medføre, at man, istedetfor at stemme for Lovforslaget, dersom det væsentligt blev endnu yderligere forandret ved Afstemningen idag, kunde finde sig tilbøielig til at antage, at det vilde være bedre, om Lovforslaget slet ikke kom ud.

Da ellers Ingen ønskede at yttre sig, gik man over til Afstemningen, hvorved:

1) Forslag af Dreier, Holberg, Krabbe, J. E. Larsen og Nyholm til Udvalgets Mindretals § 3:

At imellem Ordene „paa lige Maade“ og „skulle“ tilføies: „dog uden at (ny) § 3 her har Anvendelse,“

blev vedtaget eenstemmigt med 39 Stemmer.

2) Forslag af Dreier, Holberg, Krabbe, J. E. Larsen og Nyholm:

At i Slutningen af Paragraphen tilføies: „Dog finder den i § 2 omhandlede Commissions Virksomhed ikke Anvendelse, naar en Stiftelse eller et Embede ikke eier mere end 10 Tdr. Hartform.“

blev vedtaget eenstemmigt med 37 Stemmer.